

25

จิตใจสับสน

ข้าทนต์คุกเข่าอยู่นานถึงหนึ่งชั่วยาม แต่หลั้เหยียนยังคงนั่งเฉิบไม่กล่าววาจาสักคำ ข้าประเมินสถานการณั้ดู หากมัวรักษาท่าทีกันแบบนี้คงไม่ใช่ทางออกที่ดีแน่ จึงไขกศึระษะคราหนึ่งถามว่า

"พระสนม ที่เรียกตัวข้าน้อยเข้าพบมึทรามมึจุดประสงคึใด"

สีหน้าเย็นขาของหลั้เหยียนพลันปลาสนาการไป แทนที่ด้วยแววเศรำสร้อย

"จันอวี ทำมึถึงเป็นเช่นนี้ ตอนได้ยินคนเล่าข้ายังไม่อยากจะเชื่อ คนที่เจ้าพอใจมึใช่เม็งจิวแห่งสือฝั้งหรือ เจ้าเคยรับปากข้าแล้วนี่นา แต่ตอนนี้เจ้ากลับไปอยู่กั้กับฮั่วชวีบั้ง คึดจะแต่งให้เขาจริง ๆ หรือ"

"ขอโทษที ะ...จะ...ข้า..."

ข้าได้แต่ไขกศึระษะขออภัย

"แต่ว่า...ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ข้าจะไม่แพรงพรายความเป็นมาของเจ้าเด็ดขาด ข้าจะทำเป็นว่าข้าไม่เคยรู้เรื่องนึ้มาก่อน"

คำนำทะเลทราย 3

น้ำเสียงนางเปลี่ยนเป็นเย็นชา

"หากฮั่ววีบิ่งคิดขวางปัวเออร์เล่า"

ข้าเงยหน้าขึ้นจ้องนาง

"ข้าไม่อยากเรียกเจ้าว่าพระสนม หลีเหยียน ข้าหวังว่าตัวเองยังสามารถเตือนสติเจ้าอีกครั้งในฐานะสหาย ขอให้เลิกล้มความตั้งใจชิงตำแหน่งรัชทายาทเสียเถิด เจ้าผ่านชีวิตมาอย่างลำบากเหนื่อยยากเต็มที หรือยังคิดจะให้ลูกตัวเองมีประสบการณ์เช่นเดียวกัน"

หลีเหยียนจ้องตอบเขม็ง

"ข้าเพียงถามเจ้า หากมีสักวันฮั่ววีบิ่งคิดจะทำร้ายพวกเราสองแม่ลูก เจ้าจะช่วยเขาหรือไม่"

ข้าจำต้องตอบไปตามตรง

"หากเจ้าไม่คิดจะทำร้ายองค์รัชทายาท ฮั่ววีบิ่งยอมไม่ทำร้ายพวกเจ้าส่วนข้า... ข้าจะไม่มีวันยอมให้เจ้าทำร้ายฮั่ววีบิ่งเด็ดขาด"

หลีเหยียนเอียงคอหัวเราะเบาๆ รอยยิ้มผุดผาดสะคราญตาสุดบรรยาย

"จिनอวี เจ้ากลับไปได้แล้ว ต่อไปพวกเราเดินทางใครทางมัน แต่เจ้าต้องจำคำสาบานของตัวเองไว้ให้ดี สวรรค์มีความจำดีเยี่ยมรู้หรือไม่"

นางมีคนที่ตัวเองต้องการปกป้อง ข้าก็มีคนที่ข้าต้องการปกป้อง ในที่สุดพวกเราก็ตีเดินทางมาถึงจุดนี้จนได้ ข้าโศกสรีระแสดงคารวะต่อนางแล้วเดินออกมาเงียบๆ

ป่าหรงสั่งให้ห้องครัวทำอาหารที่ข้าชอบกินเป็นพิเศษ แต่เมื่อมองกับข้าวแสนอร่อยเต็มโต๊ะข้ากลับกินข้าวไม่ลง

"ป่าหัง จัดการปิดกิจการโรงรับจำนำกับสำนักคณิกาหมดแล้วหรือยัง"
ป่าหังตอบว่า

"เจ้าเพ็งจะกลับมาได้สามวัน ข้าจะทำเสร็จไวปานนั้นได้อย่างไร การจะปล่อยของต้องใช้เวลาสักช่วง แต่ข้าได้พยายามเร่งมืออย่างเต็มที่ ส่วนใหญ่เจรจากันจนใกล้จะสำเร็จแล้ว"

ข้าพยักหน้าหงิก ๆ

"ต่อไปก็ควบคุมสาว ๆ ในเรือนร้องรำให้ดี จะทำอะไรต้องอดกลั้นข้าไว้ สำหรับกิจการเรือนร้องรำข้าก็วางแผนที่จะขายมันออกไปให้แก่คนที่เหมาะสม"

ป่าหังวางตะเกียบลงทันที

"เสี่ยวอวี ตกใจเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ข้าคิดไม่ออกเลยจริงๆ ว่าในเมืองฉางอันตอนนี้เข้ายังต้องกลัวอะไร แม่ทัพฮั่วจะยอมปล่อยให้เจ้าถูกรังแกหรือไม่ต้องลากไปถึงสกุลเว่ยที่เรื่องอำนาจในราชสำนัก แค่นี้สูญหินคนเดียวยังไม่มีใครกล้ามาต่อแยะพวกเราแล้ว"

ข้าบอกนางไปตามตรง

"ข้ากับหลี่ฮูหยินแตกหักกันแล้ว หลี่เหยียนเป็นคนฉลาดมากด้วยแผนการ ท่านก็คงพอรู้เลา ๆ อยู่บ้าง ถึงจะมีฮั่วชวีปั้งคอยปกป้องข้า แต่หากเกิดข้อผิดพลาดประการใด หลี่เหยียนจะต้องคว้าเอาไว้ จากนั้นจุดไฟกระพือลมให้เรื่องขยายวงกว้างออกไป จากเรื่องเล็กกลายเป็นเรื่องใหญ่ ด้วยพระเมตตาที่องค์จักรพรรดิทรงมีต่อนาง หากทรงเอาผิดซักไซ้ไล่เลียงลงมา ข้าสามารถหลบได้ก็จริง แต่พวกท่านกลับ... หลี่เหยียนในวันนี้ไม่เหมือนหลี่เหยียนสมัยที่ยังไม่ได้เข้าวังอีกต่อไปแล้ว นางไม่มีทางยังมีมือไว้ไม่ตรี

• คำนำทะเลทราย 3

พวกเราเป็นอันขาด"

ข้าหนักไปถึงเรื่องที่แอบได้ยินจากปากของพวกทหารเกี่ยวกับเรือนหยก
ไปรย

"ป่าหรง ภายนอกเรือนหยกไปรยดูเหมือนน้ำมีตาที่จริง แต่พวกเราได้ล่วงเกิน
คนที่มีอิทธิพลไปไม่น้อย ที่ผ่านมากเป็นเพราะมีพระสนมซึ่งเป็นทีโปรดปราน
ขององค์จักรพรรดิคอยดูแล คนพวกนั้นจึงต้องเก็บความซุ่นแค้นไว้ในใจ
หากหาลีเหยียนเริ่มหันมาเล่นงานพวกเรา นางแค่นั้นมั่วและให้ทำร้ายคนกลุ่ม
นั้น สาวๆ ในเรือนร้องรำของพวกเราก็อาจต้องรับเคราะห์กรรมทั้งหมด
ตอนนี้ข้าอยากจะทำลายมือโดยเร็วจริงๆ เพียงแต่สาวๆ ในเรือนล้วนโดดเดี่ยว
ไร้ที่พึ่ง หากมีแผนรองรับไม่เหมาะสมพวกนางจะอยู่ต่อไปอย่างไร"

ป่าหรงรับฟังด้วยสีหน้าตื่นตระหนก อุทานว่า

"ทำไมถึงเป็นเช่นนี้"

ข้าสายหน้ายิ้มเฟื่อนๆ

"คนคำนวณมีผู้ฟ้าลิขิต ข้าก็ไม่เคยคิดว่าจะมีวันนี้"

พออ้อจื่อเสียได้ข่าวว่าหุนเสียดองกับชีวอ้อจื่อจะสวามีภักดีต่อราชสำนัก
ฮั่นก็รีบส่งคนไปเจรจากับอ้อจื่อทั้งสอง ชีวอ้อจื่อถูกเกลี้ยกล่อมจนยอม
เปลี่ยนใจ ตัดสินใจไม่สวามีภักดี จึงเกิดการโต้แย้งกับหุนเสียดองอย่างรุนแรง
ในที่สุดทั้งสองก็แตกหักกัน หุนเสียดองสังหารชีวอ้อจื่อในความวุ่นวายที่
เกิดขึ้น สร้างความซุ่นเคืองให้แก่เหล่าทหารที่ติดตาม กอปรกับทูตที่อ้อจื่อเสีย
ส่งไปมีเจตนาแย่งตะแคงรั่ว ทำให้ทหารในกองทัพหุนเสียดองเปลี่ยนใจเอา
วินาทีสุดท้าย กองกำลังที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับการสวามีภักดีต่าง

คุมเชิงกันอยู่ เตรียมพร้อมจะทำหันทำสงครามกันได้ทุกเมื่อ

ข่าวนี้ส่งไปถึงกองกำลังชาวฮันที่ยังอยู่ระหว่างเดินทาง จ้าวพั๋วหนุและพวกเสนอความเห็นให้รอดูท่าที่อยู่ริมฝั่งแม่น้ำหวงเหอ รอให้พวกชยงหนุเช่นฆ่ากันเองแล้วค่อยยกกำลังเข้ากวาดล้างให้หมดสิ้น ทั้งไม่สิ้นเปลืองกำลังทหารและยังปราบปรามกำลังของสองอ่องให้พินาศหมดสิ้นในครั้งเดียว แต่ฮั่วชวีปั้งกลับปฏิเสธข้อเสนอลอดภัยที่สุดข้อนี้โดยให้เหตุผลว่า

"จักรพรรดิทรงต้อนรับชาวหูที่คิดจะสวามิภักดิ์มาตลอด มีนโยบายใช้ทั้งพระเดชพระคุณเพื่อให้แคว้นต่างๆ ยอมสยบอยู่ใต้อาณัติ คราวนี้หุนเสียดองมีใจยอมสวามิภักดิ์กับราชสำนักฮัน หากพวกเราเห็นคนตายแล้วไม่ช่วยยอมทำให้วันหน้าผู้ที่ยอยากจะสวามิภักดิ์เกิดความหวั่นกลัว"

โดยไม่สนใจฟังคำทัดทานของคนอื่น ฮั่วชวีปั้งนำกำลังหนึ่งหมื่นข้ามแม่น้ำหวงเหอบุกเข้าค่ายชยงหนุที่มีกำลังพลถึงสี่หมื่นเศษทันที

ฮั่วชวีปั้งนำหน่วยกล้าตายหนึ่งหมื่นบุกเอาชนะกองกำลังสี่หมื่นเศษของชยงหนุถึงค่าย เป็นอีกครั้งที่คว่ำชัยชนะได้ทั้งที่จำนวนคนน้อยกว่า และเป็นอีกครั้งที่บรรลุผลสำเร็จที่แทบจะเป็นไปไม่ได้ ในใจของชาวชยงหนุฮั่วชวีปั้งได้กลายเป็นเทพแห่งสงครามที่ไม่มีวันพ่ายแพ้ไปแล้ว คนชยงหนุถูกสังหารมากมายจนใจเริ่มฝ่อ ต่อมากะทั่งได้ยินคำว่า 'ฮั่วชวีปั้ง' สามคำก็หันกายวิ่งหนี

หลังจากฮั่วชวีปั้งช่วยหุนเสียดองไว้ได้ก็ใช้วิธีการเด็ดขาดสังหารหุนเสียดองให้มีคำสั่งปั่นคอบทหารแปดพันนายที่ออกโรงต่อต้านในครั้งแรก เลือดแดงฉานสาตกระเซ็นไปทั่วพร้อมๆ กับศิระษะคนร่วงหล่นจากร่าง จากนั้นด้วยคำสั่งของหุนเสียดอง ในที่สุดทหารทั้งหมดก็ยอมวางอาวุธในมือ

คำนำทะเลทราย 3

ฮั่วชวีปิ้งส่งทหารคุ้มครองหุนเสี่ยวอ๋องกับครอบครัวของฮั่วชวีปิ้งอ้อมกลับ ฉางอันล่วงหน้า ตัวเองรอพระบัญชาจากหลิวเซ่อ หลังจัดการให้ทหารที่ยอม สวามิภักดิ์มีตำแหน่งหน้าที่อย่างเหมาะสม เขาจึงเดินทางกลับเมืองฉางอัน

หลิวเซ่อมีราชโองการแต่งตั้งบรรดาศักดิ์ให้แก่หุนเสี่ยวอ๋องและแม่ทัพ ผู้ติดตาม ให้พวกเขาได้ใช้ชีวิตอย่างสุขสบายอยู่ในเมืองฉางอัน ส่วนทหาร ชยงหนูที่สวามิภักดิ์ทั้งหมดถูกแต่งตั้งให้ประจำการใกล้ๆ ชายแดนทั้งห้า มณฑลของหล่งซี และยังสร้างเมืองชายแดนตามแนวเขาฉีเหลียนไปจนถึง เขียนเจ้อ ตรงบริเวณที่เคยเป็นที่ตั้งกองกำลังทหารของหุนเสี่ยวอ๋องและ ฮั่วชวีปิ้งก็ถูกแบ่งเป็นสองเขตใหญ่ๆ ได้แก่อยู่เว่ยกับจางเยี่ย ถูกเรียกว่าสี่เขต แห่งฉนวนเหอซีร่วมกับอำเภอจีวเจียนและเมืองตุนหวง บัดนี้อิทธิพลของ ชยงหนูในเขตบริเวณแม่น้ำหวงเหอและทะเลทรายทางตอนใต้ก็ได้ถูกกำจัด ไปหมดสิ้นแล้ว ทั้งคืบหน้าในเรื่องการโดดเดี่ยวเผ่าชยงหนูและการเปิด เส้นทางสู่ดินแดนตะวันตกอีกด้วย

หลิวเซ่อทรงปลาบปลื้มพระทัยกับผลงานของฮั่วชวีปิ้งในครั้งนี้เป็น อย่างมาก ยามฮั่วชวีปิ้งเดินทางกลับพระองค์เสด็จออกมาต้อนรับด้วยองค์ เองถึงนอกเมือง ทั้งยังปูนบำเหน็จให้อีกหนึ่งพันเจ็ดร้อยหลังคาเรือน รวม เป็นหนึ่งหมื่นหนึ่งพันหกร้อยหลังคาเรือน เหนือล้าไปกว่าที่แม่ทัพใหญ่เว่ยซิง ได้รับ และมากกว่าขุนนางทุกคนในราชสำนัก

ย่างเข้าฤดูสารทแล้ว แต่อากาศยังไม่ลดความร้อนอบอ้าว ช้านอน ตะแคงหลับตาพริ้มอยู่บนเตียงอย่างเกียจคร้าน ประเดี๋ยวเป็นต้องโบกพัด สวามาสักครั้ง

เมื่อมีคนมานั่งลงข้างๆ ข้ายังคงหลับตาเหมือนเดิมไม่สนใจ เขาก็

หน้าลงมาจะขโมยจูบ ขำรีบใช้พัดขวางเอาไว้ ให้เขาได้สนิทสนมกับสาวงามบนพัดสักครู่ ผู้มามองข้าอย่างโกรธระคนอ่อนใจ ข้าพลิกกายนอนหงายเล่นกับพัดในมือพลางถามว่า

"นางสวยกว่าข้าหรือไม่"

ฮ้าวขี้บึ้งอมยิ้ม

"สวยหรือไม่ข้าไม่รู้ แต่ที่รู้คือรู้ประสาในเรื่องความรักมากกว่าเจ้า จากกันตั้งนาน กระทั่งโฉมตัวเข้ากอดก็ทำไม่เป็น"

ข้าแค้นเสียงคราหนึ่ง ใช้พัดปิดหน้าไม่สนใจเขา

เขาชะงอกมากกระซิบข้างหู

"เป็นอะไรไป ทำไมถึงดูไม่มีชีวิตชีวาเอาเสียเลย"

ข้าถอนใจอย่างเศร้าสร้อย

"ข้ากำลังเลียนแบบภรรยาในห้องหอที่คับแค้นน้อยใจ ท่านมองไม่ออกหรือหรือ"

"อย่ามัววัลลัยอาวรณ์แต่เพียงอยู่เลย คนยิ่งนอนก็ยังขี้เกียจรู้ใหม่ ไปเป็นเพื่อนข้าเดินเล่นเถอะ"

เขายิ้มพลางแย่งพัดไปโยนทิ้ง แล้วดึงตัวข้าลุกขึ้น

"ฝีมือมันเรื่องของเจ้ายิ่งร้ายกาจขึ้นทุกทีนะ พอกลับมาถึงฉางอันก็ได้ยินอาเงินบอกว่าเรือนหยกโปรยดูเหมือนกำลังรีบร้อนลดขนาดกิจการ ไม่รู้ว่าเจ้ากำลังคิดทำอะไร ถึงกับโยนความผิดลงมาบนหัวข้า"

นับตั้งแต่กลับมาเมืองฉางอัน นอกจากถูกหล่เหยียนเรียกตัวเข้าวัง ครั้งนั้นข้าก็รู้สึกเสียส้นหลัง หลบตัวอยู่แต่ในบ้านไม่ยอมออกไปไหน ตอนนี้ถึงจะไม่มีกะจิตกะใจอยากไปเดินเล่น แต่เมื่อเห็นฮ้าวขี้บึ้งดูแจ่มใส

คำนำทะเลทราย 3

กระฉับกระเฉงข้าก็ไม่อยากทำลายความสุขของเขา จึงกระตุ้นจิตใจให้
กระปรี้กระเปร่า เป็นเพื่อนเขาออกไปข้างนอก

พวกเรานั่งในร้านอีฟีนจิวีบริเวณใกล้หน้าต่าง สักน้ำชา กาหนึ่ง
ของกินเล่นหลายจาน สนทนากันกระจุ๋กระจุ๊ง เขาเล่าถึงเรื่องที่ทำไม่จิวเจียน
ถึงได้ชื่อว่าจิวเจียน

ตอนนั้นจักรพรรดิพระราชทานสุรารสเลิศมาหนึ่งไห แต่น้ำเสียดาย
ที่จำนวนคนมีมาก แบ่งอย่างไรก็ไม่ทั่ว เขาจึงเทมันลงในบ่อน้ำพุเสียเลย
ทุกคนจะได้มีโอกาสดื่มสุราพระราชทานด้วยกัน เพราะเหตุนี้จักรพรรดิจึง
พระราชทานนามว่าจิวเจียน (น้ำพุสุรา) สถานที่นั้นจึงมีชื่อภาษาฮั่นด้วย
ประการฉะนี้ ทั้งชื่อเดิมที่เป็นภาษาขงหนุไป

ข้าหัวเราะถามว่า

"น้ำในน้ำพุจึงมีกลิ่นสุราเพราะเหตุนี้ล่ะหรือ"

ฮั่วชวีปั้งจิบชาคำหนึ่งก่อนตอบอย่างร่าเริงว่า

"สุราที่พระราชทานจากองค์จักรพรรดิจะธรรมดาได้อย่างไร ทุกคน
บอกว่าได้กลิ่นสุราก็ต้องเป็นกลิ่นสุราแน่นอน"

เขายื่นมือจะช่วยขีดเศษขนมที่มุมปาก แต่ในร้านยังมีลูกค้าคนอื่น
ข้าจึงรีบเบี่ยงหลบยกมือขีดเองอย่างขวยเขิน เขาพลาดโอกาสเอารัด
เอาเปรียบข้าก็ยังมีกรรม ฉวยโอกาสกุมมือข้าไว้แทน ข้าพยายามชักออก
เมื่อไม่สำเร็จก็ขีดปากปล่อยให้เขากุมไว้อย่างขุ่นเคือง

ฮั่วชวีปั้งหัวเราะเบาๆ แวดตาอ่อนละมุนดูจสายน้ำ แต่อยู่ดีๆ สีหน้า
เขาก็เปลี่ยนไปทันควัน รอยยิ้มดูแข็งที่อະทันหัน ข้ามองตามไปอย่างสงสัย
พอเห็นคนตรงหน้าก็รู้สึกเหมือนหัวใจจะหยุดเต้น เจ็บปวดรวดร้าวไปทั้ง

หน้าอก ชั่วขณะนั้นสมองว่างโล่งคิดอะไรไม่ออก

ท่านแก้วสีหน้าขาวซีด สายตาจับจ้องอยู่ที่มือซึ่งกุมกันของพวกเรา คล้ายไม่อยากจะทำอะไรสักอย่าง จิตใจข้าสับสนไปหมด พอรู้สึกตัวก็รีบชักมือ ออก แต่ชั่ววูบที่เพิ่งกลับท่าไว้แน่นไม่ยอมปล่อยราวกับเข็มเหล็กบีบเค้นเข้ามา ในเนื้อ ข้าเจ็บจนสะดุ้ง แต่ขณะเดียวกันสติสัมปชัญญะก็เริ่มแจ่มใสขึ้น นิ่งนิ่งๆ ปล่อยให้เขากุมมืออยู่เช่นนั้น

เสี่ยวเฟิงมองท่านแก้วแล้วก็มองข้า

"พี่อวี๋ ทะ...ท่านกลับมาฉงอันตั้งแต่เมื่อไร ท่านรู้หรือไม่ว่าท่านแก้ว...

ได้ยินคนบอกว่าท่านอยู่ในฉางอันพวกเรายังไม่อยากจะทำอะไรเลย ที่แท้ท่าน ถึงกับอยู่กับ..."

เสียงท่านแก้วแผ่วโหยปานกระซิบ แต่กลับมีพลังสามารถตัดคำพูด เสี่ยวเฟิงให้ขาดหาย

"รู้ว่าเจ้ากลับมาอย่างปลอดภัยก็ดีแล้ว"

รอยยิ้มว่างเปล่าที่ระบายอยู่บนใบหน้าเขาชวนให้คนรู้สึกเจ็บปวดใจจริงๆ ข้าบังคับตัวเองให้พูดเหมือนไม่มีอันใดเกิดขึ้น

"ต้องขอโทษที่ทำให้ท่านเป็นห่วง"

ชั่ววูบที่เพิ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้ม

"พี่เมิ่งไม่มานั่งดื่มน้ำชาด้วยกันหรือ"

ท่านแก้วคิดจะปฏิเสธ แต่เทียนจ้าวกลับสอดปากตอบทันที

"ก็ดี!"

เสี่ยวเฟิงมีสีหน้าไม่พอใจ ถลึงตาใส่ข้าอย่างขุ่นเคืองหลายครั้ง แถม ยังจ้องชั่ววูบอย่างไม่เกรงกลัวอีกด้วย ใบหน้าท่านแก้วยังขาวซีดเช่นเดิม

คำนำทะเลทราย 3

แต่อกักปฏิกิริยากลับคืนสู่ปกติ เขายิ้มน้อยๆ ขณะคารวะน้ำชา จากนั้นสนทนากับฮั่วชวีปิ่งถึงเรื่องทั่วๆ ไปอย่างสุภาพ แต่ทุกครั้งที่สายตาคจะกวาดมาถึงข้าเป็นต้องดึงกลับ ไม่ยอมเหลือบแลมาทางข้าเลย

ข้าเอาแต่ก้มหน้ามองเสื่อไม้ไผ่ใต้หัวเขา ฮั่วชวีปิ่งยังคงกุมมือข้าไว้ตั้งแต่ต้นจนถึงบัดนี้ ข้ารู้สึกร้อนๆ หนาวๆ ในอก เอ่ยปากชวนเขา

"พวกเรากลับกันเถอะ!"

ฮั่วชวีปิ่งมองข้าครู่หนึ่ง แกวตามิทั้งความเจ็บปวดและสงสาร เขาพยักหน้าพลางปล่อยมือข้า

"จินอวี บังเอิญจริงๆ ข้ากำลังคิดว่าอีกสองวันจะแวะไปหาเจ้า"

เสียงหนึ่งดังขึ้น

หลีก่วงลี่และบรรดาคุณชายตระกูลใหญ่ในเมืองฉางอันที่ทำตัวเจ้าสำราญลอยชายไปวันๆ เดินเข้ามาในร้านพอดี หลังทักทายข้าจึงเพ็งมอเห็นฮั่วชวีปิ่ง คุณชายคนอื่นๆ รีบเก็บรอยยิ้มทันที ต่างคนต่างคารวะทักทายมีเพียงหลีก่วงลี่เท่านั้นที่ทำเป็นไม่สนใจ หน้าข้ายังขีดหน้าใสอย่างลำพอง ประคองมือคารวะกล่าวว่า

"ท่านแม่ทัพฮั่วมีอารมณ์สุนทรีย์จริงๆ"

ฮั่วชวีปิ่งไม่มองหน้า ทำเหมือนไม่ได้ยินคำพูดของเขา

ข้ายิ้มแยมกล่าวว่า

"ข้ากำลังจะกลับพอดี หากมีเรื่องอะไรขอเชิญไปที่เรือนหยกไปรษณีย์แล้วกัน!"

หลีก่วงลี่เอาแต่จ้องหน้าข้ายิ้มๆ ยิ้มจนข้างงูงไปหมด

"มีอะไรหรือ"